

HELDEN VAN HET EK 2021

Lukaku



Matt en Tom Oldfield

Helden van het EK 2021

# Lukaku

Horizon



Voor Noah en Nico,  
de toekomstige aanvalslinie van Southampton



## *Inhoud*

1 – De eerste goal bij United	9
2 – Grote jongen	17
3 – ‘Mijn vriend Vinnie’	23
4 – Zo vader zo zoon	29
5 – Rupel Boom	35
6 – Wintam	41
7 – Gescout	47
8 – Hard labeur bij Anderlecht	53
9 – Paars talent	59
10 – Droomdebuut?	65
11 – Rijzende ster	71
12 – De Chelsea-droom I	77
13 – De Chelsea-droom II	83
14 – Trage start	89
15 – Romelu & Paul	95

16 – West Brom	101
17 – Everton I	107
18 – De Rode Duivels	115
19 – Everton II	121
20 – Romelu & Ross	127
21 – Euro 2016	133
22 – Een hoger niveau	141
23 – Op naar Manchester	147
24 – Het WK 2018	159
25 – Op weg naar Inter	165
Palmares	169
Quiz	171



# 1

## *De eerste goal bij United*

*Dinsdag, 8 augustus 2017*

‘Je wilde in grote wedstrijden spelen’, zei Paul tegen Romelu voor de aftrap van de wedstrijd in Macedonië. ‘Wel, veel groter dan dit worden ze niet!’

Romelu stond op het punt om zijn debuut te maken bij Manchester United, tegen de Europese kampioen Real Madrid, in de UEFA Super Cup. En Paul had gelijk: grotere wedstrijden zijn er niet. Romelu zou gaan spelen tegen spelers van wereldklasse zoals Cristiano Ronaldo, Gareth Bale en Sergio Ramos. Hij was zenuwachtig maar tegelijk erg enthousiast.

Ik hoor thuis op dit niveau, bleef hij zichzelf inprenten. Nu had hij elk stukje van zijn zelfvertrouwen nodig.

Romelu had al eens in de Super Cup gespeeld; dat was vier jaar geleden met Chelsea, maar Bayern München won toen. Het was een verschrikkelijke avond waarop Romelu zijn penalty gestopt zag door Manuel Neuer. Deze keer was Romelu vastberaden die akelige herinnering te vervangen door een veel mooier exemplaar.

Romelu was ondertussen een totaal andere speler geworden. Na vier succesvolle seizoenen bij West Brom en Everton was hij niet langer die beloftevolle jongeling met groot potentieel. Hij was nu vierentwintig en een ervaren Premier League-aanvaller met snelheid, kracht en techniek in overvloed. Hij had alles. Hij had ook bewezen dat hij in staat was eender welk type doelpunt te scoren: of het nu intickers waren of kopballen, eentegen-eensituaties of wondergoals van een grote afstand, hij kon ze allemaal maken. En hij maakte er véél.

Maar nu stond hij op een nog hoger niveau. José Mourinho en Manchester United hadden 75 miljoen Britse pond (85 miljoen euro) betaald om hem naar Old Trafford te brengen. Hij was uitgekozen als opvolger van Zlatan Ibrahimovic, een van de beste aanvallers aller tijden. Als de nieuwe nummer 9 van United moest hij een spetterende start maken tegen Real Madrid.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Paul Pogba toen ze stonden te wachten in de spelerstunnel.

Hij hoefde niet te wachten op het antwoord, want zijn vriend zag het vuur branden in de ogen van Ro-

melu. Die wilde gewoon zo snel mogelijk het veld op rennen en knallen.

‘Komaan, we winnen dit!’ riep Romelu nog tegen die andere grote zomertransfer van United, Nemanja Matić. Ze waren allebei naar deze club gekomen omdat ze ervan droomden echte grote trofeeën te winnen, zoals deze.

Romelu keek geweldig uit naar de duels met Sergio Ramos en Raphaël Varane. Dat waren twee van de beste verdedigers ter wereld, maar hij had de snelheid en de kracht om ze het leven zuur te maken. Romelu voelde geen vrees. Met een geweldige sprong won hij het eerste kopduel van Varane. De supporters juichten.

Real Madrid kwam op voorsprong maar United raakte niet in paniek. Er was nog tijd genoeg over om gelijk te maken. Toen Ander Herrera een tackle inzette op Tony Kroos spurtte Romelu naar de bal als een hond naar een been. Hij was als eerste bij de bal, maar de scheidsrechter blies op zijn fluitje. De grensrechter had zijn vlag de lucht in gestoken. Buitenspel!

‘Waarom liet je de bal niet gaan?’ mopperde Ander. ‘Ik was net achter je en ik stond niet buitenspel!’

‘Sorry, ik dacht niet na’, verontschuldigde Romelu zich. ‘Ik wou gewoon té graag scoren!’

Het was een erg gênante vergissing, zeker omdat er wereldwijd miljoenen mensen naar de wedstrijd keken. Romelu speelde nu op het hoogste niveau en hij moest

zijn volle verstand erbij houden, net als al zijn krachten.

Een paar minuten later trapte Paul een formidabele voorzet naar Romelu in de zestien meter. Was dit het moment? Ramos dekte hem kort, maar Romelu was groter, sterker en veel vastberadener. Hij sprong de lucht in en vanuit zijn krachtige nek knikte hij de bal richting doel. Die techniek had zijn vader hem perfect aangeleerd, maar helaas ging die bal recht op de doelman af.

Bijna! Romelu stak zijn duim uit richting Paul. Volgende keer zou hij het beter doen. Dan zou het raak zijn!

‘We zitten nog altijd goed in de wedstrijd’, zei José Mourinho, de manager van United, tijdens de rust. ‘Romelu doet geweldig zijn best voorin, dus laten we nog meer naar voren spelen en hem steunen!’

Real Madrid verraste United in het begin van de tweede helft door snel opnieuw te scoren. Het leek erop dat de wedstrijd nu beslist was, maar Romelu wilde het niet opgeven. Hij moest scoren bij zijn debuut!

Paul kopte een voorzet van Ander richting doel. De keeper redde, maar de bal kaatste in de voeten van Romelu. Dit was zelfs een nog betere kans voor hem om te scoren! Hij was binnen de kleine *backline* en de goal was helemaal open. Maar op het punt dat hij de glorie zou kunnen bereiken, werd hij te overmoedig. Voor hij het wist, had hij de bal hoog over de deklat geknald.

Hij kon zijn ogen niet geloven. Hij stond daar maar in de zestien en hij staaarde naar het gat in de lucht waar de bal zojuist verdwenen was. Het klonk alsof de Real Madrid-fans hem zaten uit te lachen. Waarom had hij zo hard getrapt? Vlak bij hem sloeg Paul een vuist in de lucht uit pure frustratie.

‘Ik móét deze misser nu echt goedmaken!’ zei Romelu tegen zichzelf toen hij terug naar zijn positie rende.

Een paar minuten later pakte Nemanja uit met een afstandsschot. Opnieuw kon de doelman redding brengen, maar opnieuw kaatste de bal terug het veld in. Romelu was de eerste om te reageren en spurte sneller dan Ramos. Deze keer was hij niet van plan om het te verknoeien. Hij bleef kalm en mikte naar de benedenhoek.

*Goooooaaaaallllll!!!!*

Romelu vierde zijn doelpunt niet. Daar was geen tijd voor. Hij plukte de bal uit de netten en rende naar de middenstip om het spel zo snel mogelijk weer op gang te laten fluiten. United had nog altijd een half uur over voor een gelijkmaker.

‘Kom op!’ riep Romelu naar zijn ploegmaats, en hij zwaaide met zijn gebalde vuist. Hij was nu helemaal opgeladen.

Maar ondanks al zijn inspanningen bleef de score hangen op 2-1 voor Real Madrid. Romelu mocht niet de winnaarsmedaille in ontvangst nemen die hij zo graag

wenste; maar hij had wel gescoord bij zijn debuut voor United.

‘Goed gespeeld’, zei Mourinho, en gaf hem een schouderklop. ‘Je hebt die misser niet te lang in je hoofd laten spelen. Je bent ervoor blijven gaan en daar ben je uiteindelijk voor beloond. Proficiat!’

‘Bedankt, *boss*’, antwoordde Romelu.

Het was geweldig om zo gesteund te worden door de manager. Jaren eerder, bij Chelsea, had Mourinho niet in hem geloofd en hem uit het team gehouden. Hij had hem zelfs verkocht aan Everton; maar dat was nu allemaal vergeven en vergeten. Die teleurstellende ervaring had Romelu alleen maar sterker gemaakt. Hij was nu een andere aanvaller, met andere teamgenoten, bij een andere club.

‘Denk je nu dat ze nu eindelijk gaan ophouden met zeuren dat je nooit in grote wedstrijden scoort?’ sms’te zijn beste vriend Vinnie Frans die avond.

Romelu antwoordde met één woord: ‘Nee.’

‘Echt?! Maar je hebt net gescoord tegen Real Madrid!’

Romelu was het ondertussen gewend geraakt dat sommige mensen bleven twijfelen aan zijn technische kwaliteiten. Dat was al heel zijn voetballeven zo, zelfs toen hij als voor zijn leeftijd lange zesjarige voor het eerst het veld op kwam. Gelukkig waren er altijd zijn vrienden, zijn familie en zijn trainers die hem door dik en dun bleven steunen. En voor de rest liet hij zijn

doelpunten voor zich spreken. Ja, hij was groot en sterk, maar hij was ook veel meer dan dat. Hij was ook getalenteerd, professioneel en een harde werker.

Hij had het ongelijk van iedereen bewezen. Het wonderkind van Wintam was nu de steraanvaller van United. Niet slecht voor een forse knul uit België.





## 2

### *Grote jongen*

Adolphine was bijna klaar met de afwas toen ze iets voelde trekken onder aan haar jurk. Was ze blijven haken achter de deur van de kast? Nee, het was iemand die aan haar jurk trok.

‘Nee Romelu, het kan niet dat je nog altijd honger hebt’, zei ze tegen haar zoon. Zijn eetlust was legendarisch. ‘Je hebt net een heel middagmaal naar binnen gewerkt!’

Maar haar zoon bleef maar met zijn hoofd schudden. Hij had nog altijd honger! Romelu klopte op zijn buikje en keek haar aan met zijn grote, smekende ogen. Vooral dat maakte het voor zijn mama altijd moeilijk om ‘nee’ te zeggen.

‘Oké, je mag nog één sneetje brood nemen, maar

dan moet je wachten tot het avondeten. Goed?’

Romelu knikte gretig, nam het sneetje brood en propte het meteen helemaal in zijn mond. Nadat hij het had doorgeslikt, ging hij verder spelen. Adolphine keek haar zoon na, rolde met haar ogen en lachte. ‘Die jongen is ongelooflijk!’

‘Hij groeit gewoon heel snel, net als zijn vader!’ antwoordde Roger trots.

‘Ja, maar hij is nog altijd geen drie jaar. Hoeveel voedsel gaat hij nodig hebben tegen dat hij een tiener is? Spijtig genoeg groeit het geld niet op onze rug!’

De Lukaku’s woonden in een sociale woning op het adres Duiventilstraat 71 in Wintam, een rustig en gezellig dorp in de provincie Antwerpen. Het was een veilige omgeving om kinderen op te voeden, maar het was niet makkelijk om rond te komen. De jongere broer van Romelu, Jordan, zou binnenkort ook al beginnen te eten als een grote jongen. Adolphine werkte als poetsvrouw om mee te helpen de touwtjes aan elkaar te knopen en haar hongerige gezin te voeden, maar dat was niet altijd genoeg.

Haar echtgenoot glimlachte. ‘Dan zal ik gewoon meer goals moeten maken!’

Roger was aanvaller bij de lokale voetbalclub Rupel Boom. Hij was vertrokken uit de Republiek Congo toen hij drieëntwintig was, met de bedoeling in België profvoetballer te worden. Hij had het een moeilijke be-

slissing gevonden om Afrika te verlaten, maar de kansen op een job waren nu eenmaal beter in Europa. Uiteindelijk deed hij het niet slecht bij Boom, maar de lonen in de Belgische tweede voetbalklasse waren wel aan de lage kant.

Roger ging naar zijn vrouw en gaf haar een dikke knuffel. ‘Onthoud goed: wij geven Romelu en Jordan kansen in het leven die wij nooit gekregen hebben toen we jong waren. Met een goede opleiding zullen ze ooit een goede job vinden. Wie weet wordt een van de twee misschien later wel een dokter, of een advocaat!’

‘Of een voetballer’, antwoordde Adolphine terwijl ze haar zoon bezig zag.

De voetbaldroom van Romelu begon op de dag toen hij een minivoetbal kreeg van Roger. Zijn vader dacht dat hij het ding, net als bij zijn andere speelgoed, al na een paar minuten opzij zou leggen, maar niets bleek minder waar. In plaats daarvan werd de bal de beste vriend van Romelu. Hij ging nergens heen zonder die bal. Soms hield hij hem gewoon vast, soms trapte hij hem in het rond en soms gebruikte hij hem zelfs als een klein kussentje; maar altijd was de bal bij hem.

‘Romelu, nee!’ riep zijn mama als hij giechelend de bal in de lucht gooide. Ze kon nog net de bal onderscheppen voor hij in haar afwaswater belandde. ‘Hoe dikwijls heb ik dat al niet gezegd? Niet met de bal binnen spelen!’

Roger pakte snel hun jassen van de kapstok en zei lachend: ‘Kom jongen, ik denk dat het tijd is om een luchtje te gaan scheppen!’

Romelu speelde dolgraag buiten. Vanaf het moment dat de voordeur openging, veranderde zijn gezicht in één gelukzalige lach. Dit zou weer een avontuur worden! Terwijl hij de hand van zijn vader vastgreep, stak hij de straat over, en nog een straat. Romelu wist waar ze naartoe gingen. En toen ze dichter en dichter bij hun bestemming waren gekomen, begon hij sneller en sneller te wandelen, zijn papa met zich meetrekkend.

Het pleintje stelde niet veel voor. Het was niet echt een speeltuin, met schommels en wipplanken. Er waren ook geen doelen of picknicktafels. Het was zelfs niet zo heel groot. Maar er groeide gras en er stonden een paar bomen.

Het belangrijkste was: het was er rustig. Er reden geen auto's en er was nooit veel volk in de buurt. Voor Romelu was het een veilige plek om te spelen, zeker met Roger die een oogje in het zeil hield. Na een paar minuten rondgelopen te hebben, keek hij naar zijn vader.

‘Wat is er?’ vroeg Roger, en hij trok zijn schouders op.

Romelu stak zijn handen uit en stampvoette ongeduldig. Roger wist maar al te goed wat zijn zoon wilde. Als een goochelaar draaide hij zijn armen een paar keer in het rond en toverde dan de favoriete minivoetbal van zijn zoon tevoorschijn.

‘Jaaa!’ Romelu klapte in zijn handen en trapte een gat in de lucht.

Hij wist het nog niet, maar dat pleintje zou het startpunt worden van zijn geweldige voetbalcarrière.